

Българската църква.

Милошъ сърбскій, като се отдѣли отъ Кира-Георги, който не му бѣше сподручникъ, воюваше единъ съ дахитѣ, спахитѣ и яничеритѣ, въ името на султанъ Мухамуда и за благо на Сърбия. Послѣ всѣка побѣда той прашаше въ Цариградъ курьеринъ съ донесение: — „Царю мой и повелителю! Въ твоего имѣ, великий и могъщественный падшихъ, азъ досвършвамъ твоего дѣло, истреблявамъ, до колкото ми стигатъ силитѣ и знанието, враговетѣ на твоего господарство и на твоя прѣстолъ, дървоотъ и своеволията на които ти укроти; подъ твоята всеогнща охрана милосърдний Богъ ще ми дозволи, на твойтъ най-вѣренъ подчинникъ, да доведе до желанната цѣль твоего велико дѣло.“ Послѣ Милошъ прѣброяваше своитѣ побѣди въ Шумадия, на Сава и на Морави: — какъ той изпихилъ отъ Бѣлградъ вѣроломныйтъ вивиръ, който се споразумѣлъ съ дахитѣ и яничеритѣ; какъ въ всичкитѣ нахи, въ всичкитѣ градове властвуватъ Сърбитѣ, вѣрни на свойтъ царь, готови по повелѣніето на султана да жертвуватъ живота си и да проливатъ своята кръвъ. Донесенията се завършваха съ думитѣ: „могъщественный и милостивый царю нашъ! Надари ни съ твоята похвала и съ твоего покровителство; заповѣдай на насъ: ний сме готови всичко да жертвуваме за прѣстола и за господарството.“ Распалената славянска душа, младийтъ българскій свѣщенникъ, на име Неофитъ, тръгна отъ Рилскитѣ мѣнастирь да отиде да види Милоша Сърбскій, когато той въ своето сѣрдце нригаше Милошъ Славянскій.

Съ добра надѣжда се въсторгаваше Неофитъ отъ подвижитѣ, които вършаше Милошъ въ името на Султанъ Мухамуда, единствениятъ по женско колѣно помагачъ на Нѣмачитѣ, родетѣ на които е дати въ Сърбия великитѣ царѣ Стефана, Душана и Лазаря. Въ Рилскійсь Мѣнастирь, той, въ дѣтската си възраст хранише своята ду-